

Sygn. akt **II AKa 65/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak (spr.)
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka - Draus SO del. do SA Iwona Gdula
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Grażyny Wilkanowskiej - Stawarczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015 r. sprawy

M. Ż.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. z zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt III K 233/14

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- 1) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,
- 2) obniża kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu za czyn z art. 190 § 1 k.k. do 6 (sześciu) miesięcy, a za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
- 3) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. Ż. karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czteryście) złotych opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

M. Ż. został oskarżony o to, że:

I. W dniu 27 sierpnia 2014 r. w S. groził słownie pozbawieniem zdrowia i życia J. W., a groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk,

II. W dniu 29 sierpnia 2014 r. w S. przy ul. (...) po uprzednim użyciu siły wobec J. W. w postaci uderzenia ręką w twarz oraz trzymania rękoma za szyję i duszeniu, czym spowodował u tej pokrzywdzonej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu żucia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, a także grożąc pozbawieniem zdrowia i życia przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża typu „finka”, zabrał jej w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. wraz z kartą SIM o wartości 100 zł oraz łańcuszek na szyję srebrny o długości 40 cm i grubości 0,5 cm, o wartości 200 zł, czym działał na szkodę wyżej wskazanej pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r., wydanym w sprawie III K 233/14 uznał M. Ż. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I i za ten czyn, na podstawie art. 190 § 1 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy uznał M. Ż. za winnego popełnienia tego, że w dniu 29 sierpnia 2014 r. ukradł należący do J. W. telefon komórkowy marki N. wraz z kartą SIM o wartości 100 złotych, to jest wykroczenia z art. 119 § 1 kw, i za ten czyn, na podstawie art. 119 § 1 kw, wymierzył mu karę 20 dni aresztu.

Na podstawie art. 119 § 4 kw Sąd Okręgowy orzekł wobec M. Ż. obowiązek zapłaty na rzecz J. W. równowartości ukradzionego mienia w wysokości 100 złotych.

Sąd Okręgowy uznał M. Ż. za winnego popełnienia tego, w dniu 29 sierpnia 2014 r. w S. przy ul. (...) po uprzednim użyciu przemocy wobec J. W. w postaci uderzenia ręką w twarz oraz trzymania rękoma za szyję i duszeniu, czym spowodował u tej pokrzywdzonej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu żucia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, a także grożąc pozbawieniem zdrowia i życia, zabrał jej w celu przywłaszczenia łańcuszek na szyję srebrny o długości 40 cm i grubości 0,5 cm, o wartości 200 zł, czym działał na szkodę wyżej wskazanej pokrzywdzonej, to jest czynu z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk, Sąd Okręgowy orzekł wobec M. Ż. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz J. W. kwoty 200 złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, Sąd Okręgowy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu i orzekł wobec niego karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej wobec M. Ż. kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 29 sierpnia 2014 r.

Nadto, Sąd Okręgowy rozstrzygnął o dowodach rzeczowych, o wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a także o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego i zarzucił mu rażącą niewspółmierność kary, skutkującą wymierzaniem jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 1 wyroku oraz 3 lat pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 4 części dyspozytywnej orzeczenia oraz kary łącznej w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Formułując ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie jednostkowych kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej w dolnej jej granicy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest częściowo zasadna.

Dokonując takiej oceny skargi na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę zgromadził wszystkie dostępne mu dowody, a rozstrzygając o sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, dowody te bezbłędnie ocenił, zaś na ich podstawie poczynił jak najbardziej prawidłowe ustalenia faktyczne. O słuszności tej tezy przekonuje treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których to Sąd meriti zaprezentował bardzo wnikliwą i wszechstronną, a przede wszystkim, logiczną analizę uzyskanych dowodów. Z kolei wnioski płynące z tej analizy nie pozostawiają żadnych, nawet najmniejszych wątpliwości, że dokonana przez Sąd orzekający ocena wiarygodności poszczególnych dowodów, a także ustalone na jej podstawie fakty oraz ich subsumcja są poprawne. Waleru tego jest natomiast pozbawione rozstrzygnięcie kształtujące wymiar kar orzeczonych wobec M. Ż.. Wyrażając ten pogląd, w pierwszej kolejności, trzeba zaś podkreślić, że czynności sprawcze, które zmaterializowały byt przestępstw przypisanych oskarżonemu nie odznaczały się szczególną intensywnością. Należy bowiem zauważyć, że groźba będąca istotą czynu opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku w rzeczywistości sprowadziła się tylko do jednej, zwerbalizowanej przez oskarżonego wypowiedzi. Z kolei stopień nasilenia przemocy, którą oskarżony zastosował wobec pokrzywdzonej popełniając drugie przestępstwo, nie był tak duży, by można go było określić w sposób wskazany przez Sąd orzekający, a mianowicie, że owa przemoc objawiła się znacznym natężeniem agresji fizycznej ze strony M. Ż.. Czyniąc te spostrzeżenia zaakcentować również należy, że wszystkie wspomniane czynności sprawcze zostały zrealizowane przez M. Ż. niejako w odpowiedzi na przekazaną mu przez pokrzywdzoną informację o ostatecznym zakończeniu ich długoletniego związku konkubenckiego. Zaistnienie takiego stanu rzeczy oczywiście w żaden sposób nie usprawiedliwia zachowania oskarżonego, niemniej jednak nie można przejść nad nim do porządku, tak jak uczynił to Sąd pierwszej instancji. Kontekst sytuacyjny w jakim osadzone są przestępstwa dokonane przez M. Ż. obniża bowiem stopień jego winy ustalony przez Sąd Okręgowy, a to, przy jednoczesnym uwzględnieniu wcześniej zaprezentowanych uwag, w konsekwencji sprawia, że kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu i to zarówno te jednostkowe, jak i łączna, rażą niewspółmierną surowością. Taki ich charakter w efekcie spowodował, że Sąd Apelacyjny obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za czyn z art. 190 § 1 kk, do 6 miesięcy, a za czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, do 2 lat i 6 miesięcy, zaś orzekając na nowo karę łączną pozbawienia wolności, ustalił jej wysokość na poziomie 2 lat i 6 miesięcy. Taki a nie inny wymiar tej kary wskazuje zaś na to, że przy jej kształtowaniu Sąd odwoławczy zastosował zasadę absorpcji. Co prawda przestępstwa przypisane oskarżonemu posiadają różnorodząowy charakter, niemniej jednak, ów element, sam w sobie, nie może przemawiać przeciwko urzeczywistnieniu wspomnianej zasady. Trzeba bowiem podkreślić, że przestępstwa będące przedmiotem osądu zostały dokonane przez oskarżonego na bardzo zwartej przestrzeni czasowej, a także z pokrzywdzeniem tej samej osoby, zaś okoliczności stanowiące ich genezę są tożsame. W tym stanie rzeczy uzasadnionym więc było wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady absorpcji. Sięgnięcie po reguły łączenia kar wynikające z tej zasady staje się jeszcze bardziej uzasadnione, jeśli się zważy na to, że dzięki temu, orzeczona wobec oskarżonego kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako sprawiedliwa i wyważona, a więc taka, której wymiar, z jednej strony uwzględnia, wszystkie podmiotowe oraz przedmiotowe okoliczności przestępstw, z drugiej zaś gwarantuje, że kara ta spełni swe cele, tak w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania.

Dla wyczerpania tematyki poruszonej w apelacji, na zakończenie stwierdzić jeszcze należy, że wymiar orzeczonej wobec M. Ż. kary łącznej pozbawienia wolności, z uwagi na treść art. 69 § 1 kk, bezprzedmiotowym czyni postulat skarżącego o warunkowe zawieszenie wykonania tej kary.

Mając na uwadze przedstawione argumenty, Sąd Apelacyjny, kierując się treścią art. 437 § 2 kpk, orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym zapadło na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 627 kpk i art. 636 § 1 kpk, zaś o opłacie należnej za obie instancje w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt. 5 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).